Nic moc - Nohavica, Jarek

Napsal jsem si píseň,
je to píseň tato.
Melodie nic moc,
ani slova žádné zlato.

Napsal jsem si jen tak
z radosti a štěstí.
Že už zase mohu,
nikdo mi nehrozí mi pěstí.

Ref: Píšu co chci, co se mi chce,
co mé srdce žádá.
A pan kritik, hudební znalec,
z toho ztrádá.
Já ho chápu, já mu rozumím.
Já jinak písně zkládat neumím.
Možná, že umím, ale nechci.
Možná jsem propadl v poslední lekci.
Propadl pozlátku, peněz a slávy.
Jenže co s tím, když mě to tak baví.
Milý pane, promiňte, že hraju.
Já se kaju.
Promiňte všichni domácí i cizí,
já už mizím, zvolna mizím.

Napsal jsem si píseň,
sloku, refrén, sloku.
Tak nějak to dělám,
už třicet pět roků.

Celé dlouhé roky,
v levné masce barda.
hraju si a zpívám
a bavím se jak malý Jarda.

Ref: Píšu, co chci,
co se mi chce,
co mé srdce žádá.
A pan kritik, hudební znalec,
z toho ztrádá.
Pro něj jsem šejdíř,
pro něj jsem kujón.
Pro něj jsem prošlý slepičý bojón,
pro něj jsem bluma zpadlá z višně.
Děvkař a frajer tvářící se pišně,
Zhouba národa, špatný vzor,
krycí jméno Nevermoll.
Promiňte všichni, že ještě hraju,
já se kaju.
Promiňte všichni, domácí a cizí,
já už se mizím, pomalu mizím.